

FERDINANDY GYÖRGY
Magyarok

Daisy szólt a szóke Margónak, ő pedig továbbadta a román Ildinek. Nem túl lelkesen: a világbajnokság éppen ezekben a napokban kezdte fellendíteni a forgalmát. Meg hát ez a nagy titokzatosság. Hogy hová és miért, pontosan vasárnap? És a nyári szezon közepén!

Barbie szokása szerint most is valami kifogást keresett. Ő volt közöttük a legidősebb. Modell, amikor kihozták. Máig is Próbababának csúfolták őt a többiek. Daisy bérelte a szobájukat, és ezért ő intézte a közös ügyeket. Móni volt az egyetlen, akit vízummal, fix fizetéssel szerződtetett egy étterem. Azután, a szezon végén ő is az utcán találta magát, csakúgy, mint a többiek.

Nem éltek rosszul, nem lehet mondani. Délig aludtak, délután bevitték a bankba a bevételt. Egy vagy két zöld vagy sárga bankjegyet. Ha beittak, a szigetországban gavallérok voltak a férfiak. Most, ezekben a napokban pedig a Játék is vonzza majd a Leyton Street környékére az embereket.

Vasárnap Daisy végre elárulta a titkát:

– A döntőre viszlek! – magyarázta, és meglobogtatta az öt égszínkék belépőjegyet. – Bejutottak a magyarok! – tette hozzá. – Hát nem értitek?

Nem, nem értették. Nem egészen.

– Kiporolják őket! – legyintett a Próbababa.

– Magyarok! – sóhajtott a Ildi. – Hát én meg román vagyok! Alexandra, értitek? Megmutassam az útlevelemet?

Estére mégiscsak összeállt a csapat. Tulajdonképpen izgatta őket ez a furcsa kaland. Elfelejtetni, hogy az, ami a Leyton Streeten kívül esik, nem rájuk tartozott.

A stadion úgy zúgott, mint egy nagy darázsfszék. Egymásba kapaszkodva, rémülten lépegetett át a parkolón az apró, illatos menet.

– Ti voltatok már uszodában? – kérdezte Mónika.

Barbie a Gellértben fogta magának a pasikat. Margó a Dagályban.

– Ott ismertem meg a vőlegényemet! – sóhajtotta a dundi, szóke lány.

– És? – kuncogtak a többiek. – Megdugott?

Ott, a meleg vízben gyorsan ismerkedtek a párok. Gyorsan és simán. De arra, ami most várta őket, egyikük se számított. Körös-körül, a grádicsokon százezer ember. És lent, a medencében, a mélyben, némán és magányosan, hét fiú: a magyar csapat.

Szörnyű érzés még annak is, aki alig érti, amit látni fog. Talán még azt sem, hogy két kapura megy a játék, és az győz, aki többször bedobja a labdát valamelyik kapuba.

Ők pedig itt. Őt ázott veréb százezer idegen között. Lehet, hogy ekkor érezték meg először, hová kerültek. Hogy mit tett velük ez az ordító, hadonászó idegen.

De akkor, hirtelen nagy csend támadt a tribünökön. A magyar csapat kiegyenlített! Lehetőséges, hogy azok heten ott lent a mélyben le-

győznék az egész világot? És akkor az öt lány hangja belehasított a csendbe. Hallotta mindenki, az egész uszoda, és igen, mindenki. Alaszka és a Tűzföld, a Dunakorzó és a Rákóczi tér között.

– Magyarok! – kiáltotta Daisy és Margó, Móni és Barbie, és nem volt már román a brassói lány, Ildi sem. Magyarok! Szállt fel a magasba ez a nagy sikoltás. A bizakodás, a keserűség és a fájdalom.

– Magyarok! – kiáltotta Daisy, Sandra, Margó és Móni ott fent a grádicson.

Lehet, hogy azok odalent felkapták a fejüket. Még egy pillanat, és győztek! Igen, legyőzték a világbajnokot!

Körös-körül csalódottan állt fel a tömeg. Lent, a medencében hét fiú sírt és nevetett. Vajon a fülükben maradt-e az a nagy sikoltás?

Ami ezután történt, már nem lényeges. A kivetítőn egy amerikai faggatott a riporter, a *Himnusz*t hamisan játszották, és a fele még így hamisan is lemaradt. A stadionban kialudtak a reflektorok, behemót biztonsági örök másztak elő a bejáratokon. Valahol fent, a csillagok közelében, csak öt csendesen sírdogáló magyar lány maradt.

Egyszarvú (Quagadougou, Burkina Faso, 1990, gránit)